

VASTAUS TIFLISIN RAUTATEIDEN KESKUSKONEPAJAN TYÖLÄISTEN TERVEHDYKSIIN

kesäkuun 8 pnä 1926

Toverit! Ennen kaikkea sallikaa lausua toverilliset kiitokset niistä tervehdyksistä, joita työläisten edustajat ovat täällä esittäneet.

Minun on sanottava suoraan, toverit, että en ole ansainnut puoltakaan niistä ylistelyistä, joita täällä on osakseni tullut. Osoittautuu, että minä olen sekä Lokakuun sankari että Neuvostoliiton kommunistisen puolueen johtaja, Kominternin johtaja, ihme-sankari ja mitä hyvänsä. Kaikki se on turhaa, toverit, ja kerrassaan tarpeetonta liioittelua. Tällaisessa sävyssä puhutaan tavallisesti manallemenneen vallankumousmiehen haudalla. Mutta minä en aio vielä kuolla.

Sen vuoksi minun on palautettava mieliin todellinen kuva siitä, mikä olin ennen ja ketä minun on kiittäminen nykyisestä asemastani puolueessa.

Toveri Arakel* sanoi täällä, että menneisyydessä hän piti itseään eräänä minun opettajistani ja minua

* A. Okuashvili.

oppilaanaan. Se on aivan oikein, toverit. Olen todellakin ollut ja pysyn Tiflisiin rautatiekonepajan eturivin työläisten oppilaana.

Sallikaa viitata menneisyyteen.

Muistuu mieleeni vuosi 1898, jolloin sain ensi keran ohjattavakseni rautateiden konepajan työläisten opintokerhon. Se tapahtui noin 28 vuotta sitten. Muistuu mieleeni, kuinka minä toveri Sturuan asunnossa Dzhibladzen (hän oli myöskin silloin eräs opettajistani), Tshodrishvilin, Tsheidzen, Botshorishvilin, Ninuan ja Tiflisiin muiden valveutuneiden työläisten läsnäollessa sain käytännöllisen työn ensi opetusta. Näihin tovereihin verrattuna olin silloin nuori mies. Ehkä olin silloin jonkin verran lukeneempi kuin monet näistä tovereista. Mutta käytännön työntekijänä olin silloin ehdottomasti alokas. Täällä, näiden tovereitten parissa, sain silloin ensimmäisen vallankumouksellisen taistelukasteeni. Täällä, näiden tovereitten joukossa, minusta tuli silloin vallankumouksen oppipoika. Kuten näette, ensimmäiset opettajani olivat tiflisiläisiä työmiehiä.

Sallikaa minun lausua heille vilpitön, toverillinen kiitollisuuteni. (Suosionosoituksia.)

Edelleen muistuvat mieleeni vuodet 1907—1909, jolloin minut lähetettiin puolueen tahdosta työhön Bakuun. Kolme vallankumouksellisen toiminnan vuotta naftateollisuustyöläisten keskuudessa karkaisi minua käytännön taistelijana ja paikallisena käytännöllisen työn johtajana. Ollessani toisaalta kanssakäymisissä sellaisten Bakun valveutuneiden työläisten kuin Vatsekin, Saratovetsin, Fioletovin y.m. kanssa ja toisaalta työläisten ja naftateollisuudenharjoittajain

välillä tapahtuneiden mitä syvimpien selkkausten myrskyssä minä tulin ensi kerran tietämään, mitä merkitsee suurten työläisjoukkojen johtaminen. Siellä, Bakussa, minä sain siten toisen vallankumouksellisen taistelukasteeni. Siellä minusta tuli vallankumouksen kisälli.

Sallikaa minun lausua vilpitön, toverillinen kiitollisuuteni bakulaisille opettajilleni. (Suosionosoituksia.)

Vihdoin muistuu mieleeni vuosi 1917, jolloin vanhila- ja karkoitusmatkojeni jälkeen puolue siirsi minut Leningradiin. Siellä, venäläisten työläisten parissa, kaikkien maiden proletaarien suuren opettajan toveri Leninin välittömässä läheisyydessä, proletariaatin ja porvariston välisten suurottelujen myrskyssä ja imperialistisen sodan tilanteessa, minä opin ensi kerran ymmärtämään, mitä merkitsee olla eräänä työväenluokan suuren puolueen johtajana. Siellä, venäläisten työläisten — sorrettujen kansojen vapauttajien ja kaikkien maiden ja kansojen proletaarisen taistelun alkuunpanijain — parissa, minä sain kolmannen vallankumouksellisen taistelukasteeni. Siellä, Venäjällä, minusta tuli Leninin johdolla eräs vallankumouksen mestareita.

Sallikaa lausua vilpitön, toverillinen kiitollisuuteni venäläisille opettajilleni ja kumartaa suuren opettajani Leninin muistolle. (Suosionosoituksia.)

Oppipojan arvosta (Tiflis), kisällin arvon kautta (Baku) vallankumouksemme erääksi mestariksi (Leningrad) — sellainen, toverit, on käymäni vallankumouksellisen koulutuksen tie.

Sellainen, toverit, on todellinen kuva siitä, mikä olin ja mikä minusta on tullut, jos puhutaan liioittelematta, tunnontarkasti. (Suosionosoituksia, jotka paisuvat myrskyisäksi kunnianosoitukseksi.)

*„Zarja Vostoka“ (Tiflis), № 1197,
kesäkuun 10 pntä 1926*